

Троянди паморозь іскристо-сиза вкрила,
Хоч бідні пуп'янки ще прагнуть розцвісти;
Летить до вирію, до теплої мети
Гусей згуртованих черга ширококрила.

Човни у пристанях, і згорнуто вітрила,
Як перечитані від милої листи,
У лісі паростка живого не знайти,
У полі хліб людський людська рука скосила.

А от же пуп'янки у мене на столі
Сьогодні розцвіли у хатньому теплі.
На стеблах, живлених солодкою водою,

І зелениться рунь крізь сонну каламуть,
І знаю, що човни — не нині, то весною
За срібними гусьми по водах попливуть.

4 листопада 1955 р., Київ